

**PUHE PUOLUEJAOTTOMASSA
TYÖLÄISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN
KONFERENSSISSA
ELOKUUN 6 pnä 1919**

LEHTIMIEHEN MUISTIINPANOJA

ENSIMMÄINEN VARIANTTI

(Haltioituneita suosionosoituksia.) Toverit, sallikaa minun aloittaa niistä tapahtumista, joista olette lukeneet eilen ja tänään sanomalehtien palstoilta. Ne ovat Unkarin tapahtumat.

Te tiedätte, että maaliskuun loppuun saakka Unkarissa vallitsi „kerenskiläiskomento”, ja vasta maaliskuun lopulla kerenskiläiskomennon edustajat väistyivät käsitettyään, etteivät he voi pysyä vallassa, ja sosialistisovittelijat lähettivät edustajansa vankilaan tapaamaan tov. Bela Kunia, joka oli toiminut aikoinaan meidän Punaisen Armeijamme riveissä. He ryhtyivät neuvotteluihin hänen kanssaan, ja tov. Bela Kun joutui vankilasta suoraa päätä hallitukseen.

Viime aikoina on kuitenkin saatu tietoja, että Unkarin sosialistisen puolueen sisällä on alkanut tapahtua jotain nurinkurista.

Edelleen Lenin puhui siitä, kuinka romanialaiset joukot marssivat Budapestiin. Mutta siihen ei kannata erikoisemmin kiinnittää huomiota.

Samoin oli meilläkin, sanoi hän, eri rintamilla. Meillä kuitenkin oli riittävästi voimia selustassa lujittaaksemme asemaamme niin, että pystyimme sitten vastaamaan Koltshakille asian vaatimalla tavalla tai niin kuin vastasimme Pietarin rintamalla. Tehän tiedätte, että joukkomme ovat valloittaneet Jamburgin.

Edelleen Lenin puhui siitä poliittisesta kokemuksesta, jota olemme tänä aikana saaneet. Sellaista kokemusta ei tietenkään ole unkarilaisilla.

Me emme kuitenkaan masennu, sillä tiedämme, mihin koltshakilais- ja kornilovilaiskomennon tilapäinen voitto johtaa. Juhlikoon romanialainen koltshakilaiskomento nyt voittoaan Unkarin työläisten ruumiskasoilla. Mutta me tiedämme, ettei sen voitto ole pitkäaikainen. Tosin tuosta raskaasta sodasta voidaan selviytyä vain työläisten raudanlujalla voimalla, joka auttaa jokaista työtätekevää ja rankaisee jokaista keinottelijaa.

Sitten Lenin puhui sovittelijain — menshevikkien ja eserrien — toiminnasta Siperiassa, nämä syyttävät nyt Neuvostohallitusta väärästä taktiikasta, vaikka eivät itsekään ole kyenneet näyttämään esimerkkiä taktiikasta. Itse asiassa kaikki se, mitä on tapahtunut Siperiassa, kaikki menshevikkien ja eserrien antamat lupaukset ovat aiheuttaneet pelkiä kärsimyksiä niin talonpojille kuin työläisillekin. Ranskan, Englannin ja muiden maiden työläiset ovat kuitenkin alkaneet käsittää tilannetta yhä paremmin sen jälkeen, kun Versailles'in rauha allekirjoitettiin.

Siksi Unkarin viime tapahtumat, niin raskaita kuin ne ovatkin, muistuttavat Denikinin ja Koltshakin valta-alueilla sattuneita tapahtumia. Nuo tapahtumat avaavat satojen tuhansien työläisten silmät ja osoittavat heille, että pääoma kurkottaa kättään periäkseen vekselisaatavat, jotka se on menettänyt.

Edelleen Lenin puhui salaliitoista, joita menshevikit, sosialistivallankumoukselliset ja kapitalistit järjestävät päästäkseen uudelleen valtaan. Näin tehdessään salaliittolaiset kehottavat Neuvostohallitusta luopumaan terroristista.

Ei, me emme luovu terroristista, sillä tiedämme, että sellainen luopuminen johtaisi Koltshakien ja Denikinien tilapäiseen voittoon! Tässä sodassa pääoma on surmannut itsensä. Ja tuo menehtyvä peto karjuu nyt työläisille henkiiheverissään. Mutta se ei voi lykätä hengenheittoaan, se menehtyy! (M y r s k y i s i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

TOINEN VARIANTTI

Toverit, sallikaa minun tehdä nyt teille selkoa niistä Unkarin tapahtumista, joiden todistajina me vastikään olemme olleet.

Kuten tunnettua, tämän vuoden maaliskuun loppuun saakka siellä vallitsi „kerenskiläiskomento” kaikkinen ihannoituksineen. Kun sitten maaliskuun 21 p:nä siellä pystytettiin yhtäkkiä Neuvostojen valta, ja lisäksi sikäläiset menshevikit suostuivat antamaan kannatuksensa tuolle vallalle, niin saattoi luulla jonkin uuden aikakauden koittaneen sosialistisessa liikkeessä... Mutta viime tapahtumat ovat osoittaneet meille, etteivät sosialistisovittelijat ole lainkaan muuttuneet. Nähtävästi Unkarin nykyisissä tapahtumissa toistuu suuressa mittakaavassa se, mitä tapahtui hiljattain meidän nähtemme Bakussa⁹¹.

Lenin kuvaili mieleenpainuvasti Bakun proletariaatin traagillisia vaiheita, kun sen sosialistiluopiot pyysivät apua englantilaiselta sotilasjohdolta ja tekivät työläisten selän takana salaisen sopimuksen Lännen imperialistien kanssa. Puhuja tähdensi analogiaa tuon Bakun tragedian ja Unkarissa nyt tapahtuneen vallankaappauksen välillä, kertoi radiosanomasta, josta saimme tietää, että romanialaiset ovat jo marssineet punaiseen Budapestiin.

Edelleen Lenin vertaili Unkarin ja Neuvosto-Venäjän tilannetta ja mainittuaan lyhyesti kaikista tilapäisistä vastoinkäymisistämme puhui siitä, että meidän pelastuksemme on ollut ja on alueemme valtava laajuus, kun taas Unkari on liian pieni voidakseen torjua kaikki vihollisensa. Siirtyen sitten kysymykseen sovittelijoista yleensä puhuja kosketteli myös meidän venäläisiä sovittelukannalla olevia sosialistisia puolueitamme ja sanoi:

— Kun Venäjän sovittelijat tekivät virheen Kerenskin aikana, kuusi kuukautta jatkuneen käytännöllisen toiminnan kaudella, niin miksi he eivät korjanneet tuota virhettä Koltshakin komennon aikana Siperiassa?

Asia on kuitenkin siten, että myös denikiniläiset livertelevät meille Perustavasta kokouksesta, vastavallankumous ei esiinny missään avoimesti, ja siksi sanomme: mitkään tilapäiset vastoinkäymiset, sellaiset kuin Unkarin viime tapahtumat, eivät saa meitä hämmentymään. Vallankumous on ainoa ulospääsy kaikista onnettomuuksista, ja jäljelle jää vain yksi varma keino — proletariaatin diktaattori. Me sanomme: jokainen uusi Punaisen Armeijan tappio vain karaisee tuota armeijaa, terästä sen lujutusta ja tietoisuutta, sillä työläiset ja talonpojat ovat nyt verellä lunastetun kokemuksensa perusteella alkaneet käsittää, mitä

porvariston ja sovittelijain valta tuo meille tullessaan. Menehtyvää peto — yleismaailmallinen pääoma — reuhtoo viimeisin voimin, mutta menehtyy sittenkin! (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Ensimmäinen variantti
julkaistu elokuun 7 p:nä 1919
„Izvestija VTsIK“ lehden 173. numerossa,
toinen variantti
elokuun 8 p:nä 1919
„Vetshernije Izvestija Moskovskogo
Soveta“ lehden 312. numerossa

*Julkaistaan sanomalehtien
tekstin mukaan*
